

www.franciscaansbezinnen.be

Broosheid dragen

Franciscus en Clara
als kwetsbare heiligen

TAU - VASTENBEZINNING 2024

**WITTE DONDERDAG: ELKAAR
DRAGEN IN BROOSHEID**

Wie geconfronteerd wordt met ziekte heeft dragers nodig. Ziek-zijn maakt immers afhankelijk. Je moet beroep doen op hulp, al dan niet professionele hulp. Je moet rekenen op je naasten, en dat is niet altijd vanzelfsprekend.

Ook zorgen voor iemand die ziek is, is niet altijd vanzelfsprekend. Zieken dragen kan een zware opgave zijn. Zorgend aanwezig zijn bij een zieke, doet beroep op je fysieke kracht, je emotionele en mentale draagkracht en niet te vergeten: op je tijd. We hoorden al eerder in deze reeks hoe Franciscus dit goed beseftte en bang was dat de broeders andere prioriteiten zouden stellen boven zorg dragen voor hem.

In één van zijn Wijsheidsspreuken geeft Franciscus goede raad aan de zorgers: “gelukkig de mens die zijn naaste in diens broosheid draagt zoals hij door hem gedragen wil worden als hij in een soorgelijke omstandigheden verkeert.”

De norm om goed voor iemand anders te zorgen, is dus hoe jij zelf zou willen verzorgd worden. Je moet dus bij je eigen behoefte te rade om te weten hoe je goed voor iemands anders behoefte kan zorgen. Wat zou jij nodig hebben als je ziek bent?

Ik ben eens bij mijn eigen hoop op goede dragers -en ervaring als zieke- te rade gegaan en kwam tot het volgende:

-ik hoop dat mijn dragers naar mij willen luisteren en niet direct met hun eigen verhaal op de proppen komen.

-ik hoop dat mijn dragers blijven luisteren naar mij, ook als mijn verhaal niet spectaculair is of weinig nieuws bevat. Ook als ik klaag en er tranen aan te pas komen. Ik hoop dat mijn dragers dan niet weglopen maar het uithouden met mijn kleine wereldje.

-ik hoop dat mijn dragers om mij bekommerd zijn , dat ze vertrekken vanuit mijn vragen en bekommernissen. Dat ze de belangrijke beslissingen over mijn leven niet uit mijn handen nemen, dat ze raad geven als ik het vraag maar hun mening niet opdringen,

-ik hoop dat mijn dragers oog hebben voor de heel concrete moeilijkheden die zich stellen als ik ziek ben: eten en drinken, het huis dat eens opgeruimd moet worden en de kleine poets die nodig is.

Ik weet ondertussen ook welke drager ik niet graag naast mij heb: diegene die zich verplicht voelt om te komen, uit 'naastenliefde' misschien. Ik heb ook liefst niet een zogenaamde drager rond mij die vooral uit eigen behoefte zorg draagt.

Ooit kwam iemand mij fruitsap aanbieden toen ik met zware griep in ben lag. Ik was te ziek en bedankte. Het antwoord was: het is heel ondankbaar om iets te weigeren dat met goede bedoelingen aangeboden wordt. Dat heeft me toen heel erg gekwetst.

Gelukkig kan ik heel veel positieve verhalen van lieve, bekommerde mensen vertellen die een steun en toeverlaat waren in moeilijke tijden.

De raad van Franciscus om bij zorg aan anderen je eigen behoefte aan zorg als maatstaf te nemen heeft dus een gevaarlijke keerzijde: je kan ook vertrekken vanuit je eigen behoefte aan bijvoorbeeld erkenning, of dankbaarheid. Dat is niet de bedoeling van deze Wijsheidsspreuk.

Niet voor niets staat er ‘in soortgelijke omstandigheden’. Iemand helpen vraagt dus allereerst een intens luisteren naar de ‘omstandigheden, naar de behoeften van de zieke. De beleving van de zieke is heel persoonlijk en is voor niemand hetzelfde. De omstandigheden zijn ook altijd verschillend. Om goed te zorgen heb je allereerst een grote dosis inlevingsvermogen of empathie nodig.

Afhankelijkheid is niet vanzelfsprekend. We doppen liever onze eigen bonen. Het is niet gemakkelijk om de regie over het leven af te geven aan iemand anders.

Angst en onzekerheid kunnen ons overvallen. De drager moet leren ‘geven’ op een respectvolle manier, de zieke moet leren ontvangen. Er ontstaat een nieuwe relatie: als zieke heb je je drager nodig. Het perspectief in de relatie verandert.

De zieke was vroeger misschien iemand die altijd klaar stond, die goede raad gaf... terwijl hij nu moet leren krijgen. Ziek zijn verandert je positie van: “wat heb ik te geven” naar “hoe kan ik ontvangen”.

Ik denk dikwijls aan de man in de goot uit het verhaal van de barmhartige Samaritaan. Ik heb mij vaak de evangelische vrouw-in-de-goot gevoeld. Gelukkig zijn er altijd barmhartige Samaritanen voorbij gekomen. Zoals in het evangeliieverhaal kwamen die soms uit onverwachte hoek: soms was het de onverwachte vreemdeling die mij zeer nabij was en niet de mensen van wie ik het meest verwachtte. Want ook dat is een realiteit van ziek zijn: mensen van wie je het niet verwachtte, worden soms dragers. Iemand buiten onze vertrouwde relaties, wordt de goede luisteraar waarbij je terecht kan.

Clara en Franciscus dringen er op aan dat we onze 'behoeften kenbaar maken'. Ze leren ons dat we mogen zeggen wat we nodig hebben. Dat is niet hetzelfde als eisen wat we (denken) nodig te hebben. Behoeften kenbaar maken zonder beslag te leggen op je naasten, is helend. Als mensen zo vanuit de ontvangende liefde met elkaar omgaan zullen ze, zoals Clara dat omschrijft in haar testament: 'groeien in de liefde van God en van elkaar'. Wie afhankelijk durft zijn, groeit door de liefde die hij ontvangt.

Ik wil graag besluiten met een eigen verhaal. Toen ik de diagnose van hersentumor kreeg, heb ik dat via whatsapp met heel veel mensen gedeeld. Het antwoord was een stroom van meeleven via kaartjes, contacten, whatsappberichtjes.... Als de avondlijke en nachtelijke angst mij overviel, zette ik in gedachten al die lieve mensen rond mijn bed. Het waren er een kamer vol. Hun aanwezigheid, hoe ver verwijderd ook, heeft mij door moeilijke nachten geholpen. Het heeft mij –tot vandaag, drie jaar later– met diepe dankbaarheid vervuld. Zij waren teken van de Draagkracht aller draagkrachten en daar heb ik mij, door hen, kunnen aan toevertrouwen.

ELKAAR DRAGEN IN BROOSHEID

Daisy kreeg plots de diagnose van borstkanker. Samen met haar man Luc hebben ze een lange weg afgelegd en getuigen ze over het ziekteproces. Hoe Luc de zorg voor Daisy op zich nam en hoe het zoeken was naar een evenwicht daarin. Hoe ze vrienden en familie om zich heen verzamelden en soms engelen van mensen tegenkwamen die hun hulp aanbod. Toen Luc het haar van Daisy afschoor was het een heel intens moment: er werd gelachen en geweend... Daisy vond dat het iets teders had. Ze besluiten deze getuigenis om een mooie, hoopgevende manier:

‘Eigenlijk zijn we in onze situatie gelukkig. We kunnen veel. We hebben aanvaard dat er grenzen zijn, dat we het niet allemaal in handen hebben. Maar met vertrouwen dat wat we hebben nu, dat we dat volop ter harte nemen en daarvan genieten. Zelfs als dat is van een bloem... We zijn nog samen hè! Voilà! Ja!’

VRAGEN TER INSPIRATIE

Hoe zou ik graag gedragen worden? Wat is voor mij belangrijk wanneer ik afhankelijk ben van anderen? Ben ik een goede ontvanger?

Hoe draag ik zorg voor anderen? Welke karaktertrekken spelen hierin een rol? Ben ik een goede gever?

Aan welk moment in mijn leven van dragen of gedragen worden heb ik bijzondere herinneringen?

Wat heeft mij geraakt in de getuigenis van Daisy en Luc? Wat klonk vertrouwd? Wat was voor mij moeilijk?

TAU - VASTENBEZINNING 2024

Tekst: Francine
Afbeeldingen: inwezig.be

Meer info op
www.franciscaansbezinnen.be

